

Френска земя, че иматъ царство и Шведите, и Ангелизете, и Персиянците, и Китайците (извъ Китай докарватъ чай), тогава азъ не можахъ вече и да са чуда, а само охнахъ и уста раззинахъ. О, о, о! колко ли земя има подъ нашите крака!.. си помислихъ азъ. — Ала, знаете ли, че на свѣтътъ не е само земя, а освѣнъ земята, или освѣнъ сушата, има още и морета, които сж по-голѣми отъ едно царство, а има море — океанъ, което ще бжде, както казватъ, по-голѣмо отъ сичките царства, ако само ние са потрудиме да ги сжбереме заедно. Ехъ, ти господи! че колко ли мѣста има на тая земя! и колко ли голѣма трѣба да бжде тая земя! Сичкото онова, щото сжмъ азъ премислилъ, не може ни съ приказница да са раскаже, ни съ перо да са опише. — „Ами дѣ ли е крайятъ на земята? си мислѣхъ азъ твърде чѣсто. — Дѣ ли е онова мѣсто, при което са тя скачва съ небето?“... И нѣ, щомъ азъ дойдохъ до тая „гатанка“, то тя не излѣзе вече изъ главата ми. А когато захванахъ да размишлявамъ за тие работи, то и не виждахъ какъ денътъ преминуваше; а понѣкогашъ и да пообѣдвамъ заборавахъ: бога ми ви казвамъ! Случваше са понѣкогашъ и кисело да ми излѣзатъ изъ носътъ тие работи! Замисла са, на изведнашъ трѣпна и като отъ сжнъ са пробуда, дойда въ себѣ си и глѣдамъ: слънцето одавна вече е зашло, въ селото одавна вече свѣти огънъ, — а овците ми — фию, фию!.. по сичкото поле са разшавале! . . . Ахъ, ахъ, ахъ, държъ са сега! Чакъ по първи пѣтли са върщахъ дома си; а дома, знаете, дървенъ господъ ма чѣка!..